

[Justitsministeren.]

retsdommer udnævnt medlem og 3 af kommunalbestyrelsen valgte medlemmer. Efter forslaget skal udvalgene bestå af 3 af kommunalbestyrelsen valgte medlemmer. Tanken om at henlægge valget til grundlisten til de kommunale myndigheder er ikke ny. Efter det i januar 1914 fremsatte retsplejelovsforslag skulle grundlisterne udarbejdes af kommunalbestyrelsen, idet man nævnte „folkevalg af nævninger“ som et hovedpunkt i reformen ved siden af retsplejens adskillelse fra forvaltningen og anklageprincippets indførelse. I retsplejeloven af 11. april 1916 valgte man imidlertid den nugældende ordning. I dag er der næppe nogen, der vil mene, at det er betænkeligt at overlade udtagelsen til grundlisten til personer, der alene er valgt af kommunalbestyrelsen.

Også for så vidt angår udtagelsen til den enkelte sag, betyder forslaget en rationalisering. Til domsforhandling i en nævnings sag skal der i dag indkaldes mindst 16 nævninger, selv om der kun skal deltage 12 nævninger i behandlingen af sagen, idet tiltalte og anklagemyndigheden hver kan udskyde 2 nævninger. Forslaget bibeholder udskydningsretten, men bestemmer, at udskydningsretten skal udøves forinden domsforhandlingen, således at man ikke behøver at indkalde flere nævninger end dem, der skal deltage i sagens behandling.

Ud over ændringerne i reglerne om nævnings og domsmænds udtagelse indeholder forslaget en række mindre ændringer i retsplejeloven.

Således er bestemmelsen i retsafgiftslovens § 28 om stævningmændenes vederlag for foretagelse af forkyndelse flyttet til retsplejelovens § 153, og samtidig er bestemmelsen ændret, således at det overlades til justitsministeriet at fastsætte størrelsen af vederlaget. Jeg skal her indskyde, at vederlaget ikke har været ændret siden 1949, og at en forhøjelse derfor vil være nødvendig.

Endvidere sker der en ændring i det sagsområde, inden for hvilket nævninger skal medvirke, idet sager om overtrædelse af straffelovens §§ 172 og 173 undtages fra nævningebehandling. Straffelovens § 172 bestemmer, at straffen for dokumentfalsk kan stige til fængsel i 8 år — den nederste grænse for nævnings medvirken — dersom

dokumentet angiver sig at indeholde en offentlig myndigheds afgørelse, eller at det er en offentlig forskrivning, en check, veksler eller andet til almindeligt omløb bestemt dokument eller en testamentarisk bestemmelse. Ifølge § 173 gælder det samme, dersom et med ægte underskrift forsynet dokument benyttes til at skuffe i retsforhold, når underskriften ved hjælp af en vildførelse er opnået på et andet dokument eller på et dokument af et andet indhold end af underskriveren billigt.

Det er yderst sjældent, der foreligger en isoleret overtrædelse af disse bestemmelser. Som oftest vil der samtidig foreligge bedrageri, underslæb eller andre berigelsesforbrydelser, og dokumentfalskforbrydelsen er oftest den mindst alvorlige af de begærede overtrædelser. Det er i sådanne tilfælde mindre heldigt, at dokumentfalskforbrydelsen bevirker, at hele sagen skal behandles af nævninger, således at disse skal tage stilling til de meget indviklede regnskabs tekniske spørgsmål, som bedrageri- og underslæbssager ofte indeholder. Jeg skal her minde om, at da man i 1932 udvidede området for nævningebehandlingen til sager, hvor der var hjemmel til straf af fængsel i 8 år eller derover, undtog man sager om underslæb, bedrageri, mandatsvig og skyldnersvig. Baggrunden herfor var netop, at disse sager ofte kan være særdeles indviklede, således at det kan volde vanskeligheder at få dem forelagt på en for nævningerne tilstrækkelig overskuelig og forståelig måde. Nævningerne har ingen juridisk eller anden sagkyndig vejledning under deres votering.

Med hensyn til de øvrige ændringer, som lovforslaget indeholder, skal jeg tillade mig at henvise til forslaget og de bemærkninger, der ledsager det.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om beskatningen af medlemmer af investeringsforeninger.

Forslaget har til formål at gennemføre en praktisk og rimelig beskatning af medlemmer af visse former for investeringsforeninger. Disse foreninger anbringer medlemmernes midler i værdipapirer, navnlig ak-